

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně: **O.L.G.A., s.r.o.**, IČ: 607 26 393
se sídlem Vinohrady 794/45, 639 00 Brno-Štýřice,
zastoupená Mgr. Barborou Klouda Jestřábovou,
advokátkou se sídlem Hlinky 57/142a, 603 00 Brno-Pisárky

proti

žalované: **Ministerstvo životního prostředí**,
se sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 11. 2023, č. j. MZP/2023/240/2293,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I.

Základ sporu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí České inspekce (dále jen „Inspekce“) ze dne 30. 11. 2022, č.j. ČIŽP/47/2022/10319, tak, že žalobkyni byla snížena pokuta na 130 000 Kč za odběr povrchové vody pro výrobu technického sněhu z vodního díla „Osvětimany-vodní nádrž v trati Dolní Paseky“ v k. ú. X, napouštěného z vodního toku X v rozporu s platným vodoprávním povolením, vydaným Městským úřadem Uherské Hradiště pod čj. MUUH-SŽP/8143/2019 vyhotoveným dne 3. 1. 2020 a za nezajištění minimálního zůstatkového průtoku 5 l/s stanoveného povolením Městského úřadu Uherské Hradiště vyhotoveným dne 22. 8. 2019 pod čj. MUUH-SŽP/83078/2016/SchE a schváleného také v manipulačním řádu rozhodnutím Městského úřadu Uherské Hradiště čj. MUUH-SŽP/81139/2019/SchE vyhotoveným dne 20. 2. 2020.
2. Inspekce při kontrole zjistila, že žalobkyně odebírala povrchovou vodu z vodního díla „Osvětimany-vodní nádrž v trati Dolní Paseky“ v k. ú. X napouštěné z vodního toku X v rozporu s platným vodoprávním povolením, vydaným Městským úřadem Uherské Hradiště pod čj. MUUH-SŽP/8143/2019 vyhotoveným dne 3. 1. 2020 (v právní moci od 28. 1. 2020), když podle provozních záznamů zasněžování lyžařské sjezdovky X žalobkyně odebírala povrchové vody v množství překračujícím měsíční povolený limit 6 250 m³ stanovený pravomocným rozhodnutím vodoprávního úřadu. V měsíci lednu 2021 překročila žalobkyně měsíční limit 6 250 m³ o 2 309 m³, v prosinci 2021 o 2 847 m³ a v lednu 2022 pak o 812 m³ povrchových vod. Za období od 3. 2. 2020 do 31. 1. 2022 bylo tedy nad rámec stanoveného měsíčního limitu z platného vodoprávního povolení odebráno celkem 5 968 m³ povrchových vod.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobkyně žalobou brojí do výše pokuty a navrhuje, aby soud aby v případě, že rozhodnutí nezruší, od pokuty upustil nebo pokutu moderoval na částku 59 860,- Kč.
4. Svůj návrh žalobkyně odůvodňuje zejména tím, že od počátku žádala o limity odběru 10.000 m³/měsíc, 25.000 m³/rok, k čemuž vydalo dne 25. 1. 2019 kladné stanovisko Povodí Moravy. Žádosti žalobkyně vyhovělo i stanovisko podniku Lesy ČR. Městský úřad Uherské Hradiště, Odbor stavebního úřadu a životního prostředí jako orgán vydávající povolení pro nakládání s povrchovými vodami následně rozhodl tak, že limitoval odběr vody na 6 250 m³ měsíčně. Žalovaný se těmito stanovisky nezabýval.
5. Žalobkyně dále nesouhlasí se závěrem správního orgánu I. stupně a žalovaného, kteří tvrdí, že na základě zvýšeného měsíčního odběru vody došlo k prodloužení lyžařské sezóny. Žalobkyně vždy zasněžovala jen v období lyžařské sezóny, která trvala v měsících prosinec až únor a vždy dodržela roční stanovený limit pro odběr povrchových vod.

6. Jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný kladou k tíži žalobkyně zejména skutečnost, že se žalobkyně měla přestupku dopouštět dlouhodobě, protože deliktní jednání mělo trvat dvě lyžařské sezóny. Tento závěr je však vytržen z kontextu. K prvnímu překročení mělo sice dojít v lednu 2021, nicméně k dalšímu překročení došlo až v měsíci prosinci 2021 a lednu 2022, přičemž na toto po sobě jdoucí překročení (prosinec 21 a leden 22) žalobkyně bezprostředně reagovala podáním žádosti o navýšení limitu odběru povrchových vod ze dne 16. 3. 2022. Žalovaný se s touto námitkou žalobkyně nikterak nevypořádal.
7. Kapacita odběru povrchové vody byla navýšena Rozhodnutím o změně povolení k nakládání s vodami ze dne 31. 5. 2022, č.j. MUUH-SŽP/23372/2022/PešM, kdy byl rozhodujícím orgánem již správně nastaven měsíční odběr 10.000 m³. Žalovaný se nikterak nevypořádal s námitkou žalobkyně ohledně jejího aktivního konání v momentu, kdy žádala o navýšení odběru povrchových vod, což by mělo mít vliv na výši trestu (resp. jeho snížení, jak je uvedeno dále).
8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že se žalobkyně neodvolala a měsíční limit 6 250 m³ stanovený pravomocným rozhodnutím vodoprávního úřadu pro pokutovaná období se pak stal pro společnost závazným. Tuto skutečnost opět nelze přičítat k tíži žalobkyně, která od počátku své žádosti požadovala limit pro odběr povrchové vody vyšší tj. 10.000 m³ měsíčně, čemuž odpovídají i kladná stanoviska Lesů ČR a Povodí Moravy. Jestliže pak rozhodující orgán i přes stanoviska dotčených orgánů vydal rozhodnutí na povolený měsíční limit 6.250 m³, měl pak žalobkyně důvodně za to, že rozhodující orgán ví „nejlépe co dělá“ a uvedený limit musí být pro potřeby žalobkyně dostačující. Žalovaný k tomuto uvedl toliko to, že *„Odvolací orgán k tomu uvádí, že pro vodoprávní úřad sice nejsou stanoviska Lesů ČR, s.p., a Povodí Moravy, s.p., závazná. Je však jeho povinností se jimi zabývat.“* Toto však podle žalobkyně učiněno nebylo.
9. Ke stanovení měsíčního limitu na 6.250 m³ došlo tak, že při místním šetření, které bylo provedeno v době podání žádosti o odběr vody pro výrobu sněhu, byla žalobkyně úřednicí rozhodujícího orgánu (městský úřad Uherské Hradiště, odbor stavebního úřadu a životního prostředí) dotazována, jak dlouho se lyžuje, načež zástupkyně žalobkyně odpověděla, že se lyžuje 4 měsíce, což úřední osobu vedlo k tomu, že tato požadovaný limit 25 000 m³ podělila čtyřmi, z čehož vzešel limit 6 250 m³ měsíčně, když při místním šetření úřední osoba doslova uvedla *„že se uvidí, jak to bude v praxi fungovat, jestli to bude v praxi vycházet“*. Skutečnost, že se však lyžuje 4 měsíce neznamená, že se také 4 měsíce zasněžuje, ba naopak z historie vleku žalobkyně vyplývá, že se v březnu již nikdy nezasněžuje, o čemž však rozhodující orgán měl po místním šetření informaci. Je třeba zohlednit uvedené informace, které provázely žádost o vydání rozhodnutí o nakládání s povrchovými vodami a je třeba je zohlednit při posuzování odpovědnosti žalobkyně za přestupek a zejména při ukládání sankce.
10. Až v praxi žalobkyně zjistila, a to v okamžiku, kdy se nadlimitní odběr opakoval dva po sobě jdoucí měsíce, tj. prosinec 2021 a leden 2022, že vodoprávní povolení není správné,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

proto podala dne 16. 3. 2022 žádost o změnu vodoprávního povolení spočívajícího v navýšení měsíčního limitu odběru na 10.000 m³. Žalobkyně tedy jednala bezprostředně poté, co zjistila v měsíci prosinci 2021 a následujícím měsíci lednu 2022, že limity jsou zjevně nedostačující. Ve vztahu k překročení v měsíci lednu 2021 mohla mít a měla žalobkyně ještě důvodně za to, že se musí jednat o ojedinělou záležitost, která se nebude opakovat. Vzhledem k tomu, že ve vodoprávním povolení vystaveném Městským úřadem Uherské Hradiště pod č.j.: MUUH-SŽP/8143/2019 ze dne 3. 1. 2020 bylo rozhodnuto o limitu 6 250 m³, žalobkyně spoléhala na relevantnost a správnost vydaného povolení a měla za to, že v něm nastavené limity pro odběr budou pro žalobkyni dostačující.

11. Důsledky protiprávního jednání žalobkyně nejsou až tolik závažné, jak je žalovaným uváděno.

Společenská nebezpečnost jednání nebyla v tomto případě natolik vysoká, aby žalovaný nemohl přistoupit k mírnějšímu trestu, jako například k upuštění od správního trestu nebo napomenutí či výraznému snížení výše pokuty, která byla stanovena prvostupňovým rozhodnutím.

12. Podmínky pro upuštění od potrestání uvedené v § 125l odst. 1 vodního zákona jsou v posuzovaném případě splněny, jelikož žalobkyně jednala bezprostředně po zjištění závadného stavu, aby tento závadný stav napравиła. Jestliže tedy žalovaný od potrestání neupustil, měl využít možnosti dané § 125a odst. 6 vodního zákona a uloženou pokutu snížit, a to výrazně, ne pouze na částku 130.000,- Kč.

13. Důvody hodné zvláštního zřetele žalobkyně spatřuje jednak v minimálním vlivu předmětné činnosti na životní prostředí, a dále poukazuje na skutečnost, že žalobkyně odebírala povrchovou vodu za splnění podmínek nepřekročení ročního limitu pro odběr povrchových vod.

14. Závěr pro aplikaci § 125a odst. 6 vodního zákona lze podpořit i samotnými závěry žalovaného, uvedenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tedy že existuje v případě žalobkyně celá řada polehčujících okolností, a to skutečnost, že při naplnění skutkové podstaty podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona žalobkyně původně žádala o povolení měsíčního limitního množství 10 000 m³, avšak pak svou žádost změnila na 6 250 m³. Ve vztahu k překročení odběru povrchových vod vzal žalovaný jako polehčující okolnost také skutečnost, že žalobkyně nepřekročila limit pro roční odběr povrchových vod. Další polehčující okolností, kterou žalovaný údajně v odvolacím řízení zohlednil je, že žalobkyně v letním období nadlepšuje průtok ve vodním toku odpouštěním určitého množství vody z vodní nádrže, aby tak zajistila zachování základních životních podmínek pro vodní organismy, a to i v tom případě, kdy za rok 2021 vykážala žalobkyně přibližně 1,5 milionu korun ztrátu (viz fotografie z koryta řeky, která je bez žalobcova nadlepšování průtoku v letních měsících zcela vyschlé). Polehčující okolností je dle žalovaného také ta skutečnost, že nebyl pod odběrným místem prokázán úhyn živočichů a rostlinstva. Dále bylo jako polehčující okolnost vzato v potaz, že se

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

muselo jednat opravdu o krátkodobé zanesení nehrazeného otvoru ve vzdouvacím objektu, neboť v celém úseku od vzdouvacího objektu po vyústění z vodní nádrže (cca 200 m) byla dne 21. 3. 2022 zjištěna povrchová voda, což svědčí skutečně o krátkodobém zanesení, a navíc nebyl vizuálně zjištěn žádný úhyn ryb či vodních živočichů.

15. Žalovaný nedostatečně poměřil misky vah s polehčujícími a přitěžujícími okolnostmi, jelikož existují v jeho případě toliko okolnosti polehčující, které by měly mít zásadní vliv na ukládanou pokutu, a to větší, než jim přisoudil žalovaný.
16. V případě pokuty by tedy měla být použita nižší sazba, a to 10,- Kč za 1 m³, jelikož ve prospěch snížení sazby trestu svědčí celá řada okolností a polehčujících skutečností uvedených v této žalobě.
17. Sám žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že *„Zanesení otvoru v hrazení odběrného objektu pro zachování minimálního zůstatkového průtoku mohlo být navzdory odvolatelově kontrole způsobeno bezprostředně a nepředvídatelné. O tom ostatně svědčí i zjištění, že koryto vodního toku v úseku pod odběrným objektem až po vyústění odpadu z vodní nádrže nebylo zcela bez vody“*.
18. Je tedy možné, jak sám uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, že k zanesení otvoru v hrazení odběrného objektu pro zachování minimálního zůstatkového průtoku mohlo dojít zcela bez jakéhokoli přičinění žalobkyně, jelikož z její strany jsou kontroly průtoků prováděny na denní bázi.
19. Vzhledem k nulovému vlivu činnosti žalobkyně na životní prostředí jedná o důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 125a odst. 6 vodního zákona.
20. Žalobkyni byla udělena pokuta ve zjevně nepřiměřené výši v rozporu s obvyklou rozhodovací praxí, čímž byla porušena zásada nestranného postupu a rovného postupu, zásada legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 SŘ), zásada materiální pravdy (§ 3 SŘ).
21. Žalobkyně pak uvedla případy porušování vodního zákona ze strany provozovatelů lyžařských areálů, o kterých správní orgán I. stupně vydal celkem tři zprávy, a to ze dne 20. 3. 2017, 1. 11. 2017 a 15. 3. 2018; ve dvou zprávách přímo hovoří o tom, že se jedná o přehled nejvyšších uložených pokut.
22. Žalobkyně dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2008, č.j. 4 As 37/2007-119, uvedla, že mezi hlediska individualizace trestu v dané věci patří zejména závažnost správního deliktu, význam chráněného zájmu, který byl správním deliktem dotčen, způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán. Při posuzování konkrétní závažnosti správního deliktu není hlavním kritériem skutková podstata deliktu, nýbrž především intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě.
23. Žalobkyně má ve světle výše uvedených kritérií moderační trestu za to, že v jejím případě se správní orgány dopustily excesu při individualizaci trestu, kdy excesivně uložily žalobkyni

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zjevně

nepřiměřenou pokutu v celkové výši 130.000,- Kč, a to i v rozporu se svojí rozhodovací praxí, neboť nevzaly v potaz důvody zvláštního zřetele hodné v podobě minimálního či mizivého vlivu činnosti žalobkyně na životní prostředí a udělily žalobkyni pokutu nehledě na veškeré polehčující okolnosti případu. Rozhodováním správních orgánů v této věci tak došlo k porušení ústavně zaručeného práva žalobkyně na spravedlivý proces.

24. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Připomněl s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2008, 1 As 51/2008-72, že se v případě přestupku jedná o objektivní odpovědnost, kdy subjekt tohoto správního deliktu odpovídá za způsobený následek bez ohledu na zavinění. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu 6 As 2/2007-95 ze dne 26. 9. 2007, spáchaný přestupek naplňuje svými znaky i materiální stránku, jestliže jeho nebezpečnost je větší než nepatrná. Žalovaný považuje za rozhodné především hledisko porušení zákonných povinností ze strany žalobkyně, stanovených vodním zákonem, při kterých se jedná o naplnění materiální stránky spáchaného přestupku.
25. Při stanovení výše pokuty přihlédl žalovaný v odvolacím řízení také k tomu, že žalobkyně v dobách nízkých průtoků nadlepšuje průtoky v toku X upouštěním vody z její vodní nádrže. Vzhledem ke všem uvedeným přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, vzal žalovaný polehčující okolnosti jako důvody zvláštního zřetele hodné pro stanovení nižší sazby výpočtu pokuty, a to 20 Kč za každý nadlimitně odebraný m³ povrchových vod. Takto vypočtená dílčí pokuta pak činí $20 \times 5\,968 = 119\,360$ Kč.
26. Žalobkyni byla ve smyslu ustanovení § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., uložena pokuta podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Při zohlednění spáchání dalšího přestupku nedodržením minimálního zůstatkového průtoky pak žalovaný stanovil v odvolacím řízení žalobci po správní úvaze pokutu ve výši 130 000 Kč.
27. Žalovaný při přezkoumání všech okolností případu neshledal, že by byly naplněny liberační podmínky z ustanovení § 125l odst. 1 vodního zákona k upuštění od uložení správního trestu. Žalobkyně jako přijetí faktického opatření k nápravě uvádí podání žádosti o změnu povolení, nicméně uvedené opatření v tomto případě je nutno považovat jako polehčující okolnost, nikoliv za závažnou a klíčovou skutečnost, která má potenciál zcela zvrátit trest za jeho provinění žalobkyně. Ta nejenže při dosažení příslušného množství limitu pro měsíční odběr povrchových vod měla mít povědomí o tom, že jej překračuje, ale navíc také při nadlimitním odběru povrchových vod z vodního toku nezajistila dne 21. 3. 2022 dostatečný předepsaný průtok v korytě vodního toku, tedy minimální zůstatkový průtok, a odběr povrchových vod z vodního toku realizovala i přes nízký průtok v korytě vodního toku.
28. Podle § 35 přestupkového zákona lze uložit jako správní trest napomenutí, pokutu, zákaz činnosti, propadnutí věci nebo náhradní hodnoty anebo zveřejnění rozhodnutí o přestupku. Podle názoru žalovaného však bylo porušení povinností ze strany žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

při spáchání dvou přestupků natolik závažné a společensky nebezpečné, že bylo nutné zvolit jako jediný možný správní trest pokutu.

29. Případnou nepřiměřenou tvrdostí dopadu pokuty na žalobkyně se zabýval v napadeném rozhodnutí již prvoinstanční orgán. Prvoinstanční rozhodnutí s rozhodnutím o odvolání tvoří jeden celek. Žalovaný k tomu ještě v odůvodnění svého rozhodnutí dodal, že podle veřejně přístupného výkazu listin z obchodního rejstříku ke konci roku 2021 movitý majetek společnosti činil 28 102 tis. Kč. Při stanovení výše pokuty pak odvolací orgán přihlédl také ke ztrátě žalobkyně ve výši cca 1,5 mil. Kč uvedené ve veřejně dostupném výpisu listin z obchodního rejstříku.
30. Nově stanovená výše pokuty nemá pro žalobkyni likvidační charakter a nezpůsobuje ji existenční problémy nebo naprosté omezení či zmaření investičních záměrů či její úpadek. Nově uložená sankce svou výší zcela postihuje skutkové podstaty přestupkového jednání v celé šíři, koresponduje s povahou, okolnostmi i závažností přestupkového chování žalobkyně, a zachovává také funkce výchovné a preventivní k odrazení žalobkyně a dalších subjektů od porušování právních předpisů.

III.

Posouzení žaloby

31. Městský soud v Praze (dále též jen jako „městský soud“, nebo jen „soud“) na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s. ř. s.“]), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, která jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
32. Žaloba není důvodná.
33. Dle ust. § 125a odst. 3 vodního zákona, *za přestupek podle odstavce 1 písm. b) spáchaný odběrem povrchových vod bez povolení k nakládání s vodami lze uložit pokutu ve výši násobku sazby 40 Kč za 1 m³ nedovoleně odebraných povrchových vod a celkového množství těchto vod, nejvýše však ve výši 10 000 000 Kč.*
34. Soud předně uvádí, že mezi účastníky není sporu o skutkovém stavu věci – žalobkyně odebrala bez povolení bez mála 6 000 m³ nad rámec stanoveného měsíčního limitu. Spor spočívá pouze v posouzení okolností, které mohly mít vliv na výši trestu.
35. K čemu je *při určení druhu správního trestu a jeho výměry* nutné přihlídnout, stanoví ustanovení § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), s tím, že se jedná o výčet demonstrativní. Na žalobkyni se vztahuje zejména ustanovení písm. a), které stanoví, že se přihlédne *k povaze a závažnosti přestupku*, a dále písm. c) tedy *k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem*, a písm. g) *u právnické nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti*.

36. Soud má za to, že se Inspekce i žalovaný věnovaly ve svých rozhodnutích všem těmto okolnostem, tedy okolnostem, za jakých byl přestupek spáchán, i k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem.
37. Soud sice chápe, že žalobkyně, resp. její osobní substrát může mít pocit, že je v tom tzv. nevinně, a že se vlastně vůbec nic nestalo a pokuta je tak příliš vysoká. Musí souhlasit se žalovaným, že Inspekce odůvodnila výši pokuty dostatečně, zohlednila jak povahu, tak závažnost přestupku, přitěžující (dlouhodobost jednání) i polehčující okolnosti případu (upouštění vody z nádrže do potoka v čase sucha). Takovéto odůvodnění výše pokuty považuje za dostatečné, logické a přezkoumatelné.
38. Soud však zdůrazňuje, že žalobkyně porušila svou zákonnou povinnost stanovenou na ochranu životního prostředí. Soud souhlasí se žalovaným, že k naplnění skutkové podstaty přestupku ohrožujícího životní prostředí, a tím i k naplnění materiální stránky přestupku, dojde vždy, když nejsou ze strany subjektu dodržovány právní předpisy. Jak správně poukázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2007, č.j. 6 As 2/2007-95, dle kterého lze důvodně předpokládat, že se zákonodárce rozhodl sankcionovat pouze taková porušení právních předpisů, která sama o sobě představují určitou nebezpečnost a hypotetickou možnost ohrožení životního prostředí. Nemusí tak dojít k faktickému poškození nebo ohrožení životního prostředí.
39. Soud v tomto ohledu rovněž souhlasí se žalovaným, že v tom právě tkví trestání za přestupky spočívající v porušení právní povinnosti obstarat si povolení na úseku ochrany životního prostředí. Pokud by takové porušení nebylo trestáno, účastníci veřejnoprávních vztahů by nebyli motivováni o povolení požádat, nástroje ochrany životního prostředí by se tak stali neúčelnými, čímž by mohlo následně dojít k faktickému ohrožení životního prostředí.
40. Žalobkyně měla možnost ovlivnit množství vody, které bylo uvedené v povolení, což neučinila, i když s odkazem, že věřila odbornosti úřední osoby s tím, že se dohodly, že pokud by takové množství vody nebylo dostačující, množství může být navýšeno. K takové situaci ovšem došlo již v lednu 2021. Žalobkyně však podala novou žádost až v březnu 2022. Soud má tak zato, že bylo v moci žalobkyně nežádoucímu stavu předejít.
41. Soud proto také nesouhlasí se závěrem žalobkyně, že hodnocení žalované, že se žalobkyně dopouštěla tohoto přestupku dlouhodobě, je nesprávný. K překročení povoleného množství došlo v průběhu dvou lyžařských sezón, nikoliv v průběhu několika dní.
42. Soud dále připomíná, že ukládání sankce za přestupky je projevem volného uvážení správních orgánů a jeho soudní přezkum je zásadně omezen. Správní orgány přitom vysvětlily, k jakým kritériím přihlédly, přičemž i v tomto případě soud považoval za zásadní, že s ohledem na výši uložené sankce nelze dospět k závěru, že by tímto postupem vybočily z mezí správního uvážení, či volného uvážení zneužily.
43. Soud rovněž připomíná, že soudní přezkum výše pokuty není hledáním ideální výše pokuty. Soud může skutečně zasáhnout pouze v případě, že se jedná o zcela nepřiměřenou

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pokutu. V tomto případě si soud umí představit pokutu nižší, na druhou stranu nelze tuto pokutu dle soudu označit za zcela vybočující nebo výrazně převyšující Inspekci ukládané pokuty za obdobné porušení právních předpisů.

44. Co se týče žalobkyní tvrzených výší pokut uložených za obdobné pochybení jiným provozovatelům lyžařských vleků, soud uvádí, že z nich nelze dovodit veškeré skutečnosti, kterými byla výše pokuty odůvodněna. Lze z nich však dovodit, že pokuta uložená žalobkyni je částečně vyšší, což ovšem může být dle soudu odůvodněno i tím, že pokuta uložená žalobkyni byla uložena za jiných ekonomických podmínek (vyšší ceny, inflace atd.).
45. Soud v tomto ohledu též připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu správní praxe sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut (kritérium pro ukládání trestu), ale její význam spočívá v tom, že představuje významné vodítko bránící neodůvodněným excesům při správním trestání, nikoli překážku pro jakékoli změny a rozdíly stanovování výše pokut v jednotlivých případech (srov. rozsudky ze dne 31. 3. 2010 č. j. 1 Afs 58/2009-541, ze dne 4. 7. 2012 č. j. 6 Ads 129/2011-119, či ze dne 30. 10. 2014 č. j. 10 As 155/2014-33). Pokud nadto správní orgán dostatečně podrobně zdůvodní výši ukládané pokuty, není již povinen své závěry o výši sankce doplnit o specifikaci jiných skutkově shodných případů např. prostřednictvím uvedení spisových značek konkrétních řízení, jež se skutkově podobají, aby ilustroval, že uložená pokuta je přiměřená a nevybočuje ze správní praxe. Soud proto nepovažoval za pro rozhodnutí věci podstatné provést důkaz všemi těmito rozhodnutími.
46. Pokud žalobkyně žádala o upuštění od sankce, popř. moderaci trestu ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s.r.s., který stanoví, že soud může od trestu upustit nebo jej snížit, pouze byl-li uložen ve zjevně nepřiměřené výši, soud odkazuje na recentní rozsudek NSS ze dne 9. 11. 2023, č.j. 3 As 84/2022 – 38, ve kterém uvedl:

„[13] Při užití soudní moderace správního trestu tak správní soud nahradí uvážení správního orgánu o výši trestu vlastní úvahou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2008, č. j. 4 As 37/2007-119). To však neznamená, že správní soudy přistoupí k moderaci pokaždé, pokud se jim výše trestu jeví jako nepřiměřená. Zákonným požadavkem pro soudní moderaci správního trestu je, aby správním orgánem uložený trest byl zjevně nepřiměřený, tedy takový, který je zjevně neadekvátní okolnostem konkrétního případu. Podstatou soudní moderace tedy není hledání „ideální“ výše sankce; jejím smyslem je provedení korekce, pokud uložený trest, vzhledem ke konkrétnímu porušení zákona, výrazně vybočuje z obecné představy o jeho adekvátnosti a spravedlnosti, přestože byl uložen v zákonném rozmezí a správní orgán dodržel všechny zásady pro jeho ukládání a zvážil i hlediska pro jeho individualizaci (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, č. 2672/2012 Sb. NSS).“

47. NSS dále v tomto rozsudku uvedl:

48. *[16] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že uložená výše pokuty není zjevně nepřiměřená. Žalobci hrozil trest podstatně vyšší a stěžovatel jej nakonec stanovil jen ve zhruba*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

třetinové výši. Žádné specifické okolnosti věci, které by indikovaly, že i pokuta v této výši může být zjevně nepřiměřenou (ve smyslu výše vyloženém) zjištěny nebyly a ani městský soud je nezmiňuje [svou argumentaci staví jen na hodnocení typové závažnosti přestupku podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě – viz dále]. Správní trest přitom musí působit na pachatele přestupku výchovně, aby se v budoucnu vyvaroval dalšího protiprávního jednání (tzv. preventivní funkce). Současně musí způsobit citelnou újmu, jinak by se výchovný účinek trestu vytratil (tzv. represivní funkce).

49. Soud neshledal, že pokuta je ve zjevně nepřiměřené výši ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. Zákon za odběr pozemní vody bez povolení dovoluje uložit až pokutu 250 000 Kč, proto pokuta ve výši cca jedné poloviny nemůže být označena za nepřiměřenou. Soud proto nevyhověl ani žádosti žalobkyně o její moderaci.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

50. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji výrokem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
51. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak tomu v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. října 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.